

γαλοπρεπές τῆς ὁδοῦ Παυῆν μέγαρον. Αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο εὐνοϊκῶς συντρέχουσιν εἰς τὰ σχέδια τοῦ ραδιοῦργου, συνάμα δὲ καὶ πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Μαξίμου. Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὅστις ἐλάτρευε τὴν ἐγγονὴν του, εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ μικροῦ ν' ἀνοίξῃ αὐτῇς τὰς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κεκλεισμένας αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Ἐπρεπε νὰ χορηγήσῃ, εἰς τὸ τέκνον του τερπνὴν ἀναψυχὴν, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ ἐρήμῳ μεγάρῳ τοῦ πάππου του. Τὸ μέσον ἦτο ἅπλουτ' νὰ δίδῃ συναναστροφὰς καὶ νὰ ἐλκύνῃ τοιοῦτοτρόπως κόσμον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου του. Καὶ ἦτο τοῦτο εὐκολον εἰς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ ἕνεκα τῆς μεγάλης περιουσίας του καὶ τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς του θέσεως.

Ὁ Κάρολος λοιπὸν ἐπήρχετο ἐπίκουρος ἐν δέοντι χρόνῳ, καὶ τοῦτο ἐνόησεν ἄμα ἔμαθεν ὅλα τ' ἀνωτέρω, ἅτινα διηγήθημεν. Ὅθεν ἤρχισε τὰς ἐνεργείας του καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε τὸν τρόπον δι' οὗ ἤθελεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυῆν· πράγματι δὲ εἰς τὸν πρῶτον ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ δοθέντα χροῖον, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν πρῶτων προσκεκλημένων.

Ἐνῷ δὲ ὁ μαρκήσιος εὐφροσύνως διήρχετο τὰς ὥρας του ἐν ταῖς περικόμφοις αἰθούσαις τοῦ περιφωτιστοῦ μεγάρου, ἔξωθεν ἀνέμενε νεανίας τις, πυρετωδῶς περιδιαβάων πρὸ τῆς μεγάλης αὐλείου θύρας, καὶ μετ' ἀγωνίας ἀναμένων τὸ πέρας τῆς ὥραίας ἐορτῆς. Κρίνομεν περιττὸν νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἀνχνώστους μας τίς ἦτο ὁ νεανίας οὗτος, ὃν βεβαίως θ' ἀνεγνώρισαν ὡς τὸν Μαξίμον, ὅστις, βαθέως στένων, ἐσυλλογίζετο τὸν φίλον του, ὄντα εἰς θέσιν νὰ βλέπῃ ἐπὶ πολὺ ἐκείνην, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐδίδετο χόρος. Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, ἐφάνη ἐξερχόμενος ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ, ὁ Μαξίμος, ἀναπνεύσας ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἀξιολάτρευτος! ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Μαξίμος παρέσυρε τὸν φίλον του καὶ κατῴρωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπανόληψιν ὅλων τῶν συμβάντων τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης. Ὁ Κάρολος δὲν ἔπαυεν ἐπαινῶν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἦτο ἵσος πρὸς τὸν τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ.

— Καὶ τώρα πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ με παρουσιάσῃς.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος εἰρωνικῶς μειδιῶν.

Ἀλλ' ὁ Μαξίμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τὸ μειδιάμα τοῦτο.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε τώρα ὁ ἀξιότιμος μαρκήσιος περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φίλου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ὁ Κάρολος εἶχε προετοιμάσει σχέδιον ὁλόκληρον, οὐτινος ἡ ἐπιτυχία τῷ ἐφαινότο ἀλάνθαστος καὶ ἦτο πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀρέσει εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ταχύτερον δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀξιέραστον νεάνιδα· πεπεισμένος πρὸς

τούτοις ὅτι ἤθελεν ὑποστηρίχῃ διὰ συστάσεων σπουδαιοτάτων, ἠδύνατο ἐφεξῆς ν' ἀποβλέψῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας εἰς τὴν πλουσίαν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ.

Ὅπως ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὸ ἔντιμον ὑποκείμενον, ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ νεάνις, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦτο, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του· ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννείλ δὲν εἶχεν ἴδει, δὲν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ τὴν πλουσίαν κληρονομίαν ἢ καλλονὴν τῆς τῷ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀδιάφορος.

Καίτοι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ὁ μαρκήσιος, ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τῷ Μαξίμῳ οὐδὲ τεμάχιον τῆς λείας, πρὶν ἢ ἐκσφαλίσῃ δι' ἐαυτὸν τὸ μεγαλύτερον αὐτῆς μέρος. Οὕτω εὗρισκε διαφόρους προφάσεις, ὅπως ἀναβάλλῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Μαξίμου εἰς τὰς ἐφεσπερίδας τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία τοῦ νέου ἠῤῥαζεν ὁσημέραι, καθισταμένη φορτικωτάτη, καὶ ὁ κύριος δὲ Βοννείλ ἐπέισθη μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ εὕρῃ ἄλλο μέσον εἰσαγωγῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυῆν· κατὰ συνέπειαν ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἴδιος, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ κέρδος τῆς ἀπέναντι τοῦ φίλου του θέσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κτηθεῖσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸν καθοδηγῇ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ.

Αἱ ἐφεσπερίδες τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ ἐπανελαμβάνοντο συχνότατα. Ὅθεν ἦτο εὐκολον νὰ εἰσαχθῇ τις εἰς αὐτὰς καὶ ἂν ὁ Μαξίμος εἶχε περισσοτέραν πείραν τοῦ χόρου, ἀμέσως θὰ ἐνόει τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ἠδύνατο νὰ συνδέσῃ σχέσεις. Πάντῃ ὅμως ἄπειρος, ὡς ἦτο, ἐνόμιζε μέγα κατόρθωμα τοῦ μαρκησίου δὲ Βοννείλ, ὅτε οὗτος πρῶτον τινὰ ἤλθε καὶ τῷ εἶπε μειδιῶν:

— Ἰδού, φίλε μου, ἐν προκλητήριον ἐπ' ὀνόματί σου.

Ὁ νεανίας τὸ ἤρπασεν ἀμέσως, τὸ ἐξήτασε, μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ εἰς τοσαύτην εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόσκλησις ἦτο πραγματικὴ καὶ ἀπληθύνετο πρὸς τὸν κύριον Μαξίμον.

Ὁ Κάρολος παρετήρει τὸν φίλον του μειδιῶν· οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν του, ἐνηγκαλίσθη τὸν μαρκήσιον καὶ διὰ τῶν θερμότερων ἐνδείξεων ἀγάπης ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην του.

Ἡ συναναστροφὴ ἔμελλε νὰ γείνῃ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπομένης. Μέχρι δὲ τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ αὐτόθι ὁ Μαξίμος, κατείχετο ὑπὸ παραδόξῳ ταραχῇ καὶ ὅλος ἐπύρεσσε· πρῶτην ἡδὴ φοράν ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἤκουσε τί τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του, ἥτις ἀνησυχούσα, διότι ἔβλεπεν αὐτὸν ἐν ἀσυνήθει καταστάσει, τῷ ἐπεδαψίλευε πᾶσαν περιποίησιν.

Ὁ νεανίας δὲν ἤκουε, καὶ μίαν μόνην εἶχε σπουδὴν, νὰ ἐξέλθῃ καὶ ν' ἀναπνεύ-

σῃ πλέον ἐλευθέρως τὸν ἀέρα· νὰ κινηθῇ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ μακαρία στιγμή, καθ' ἣν θ' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τὸ πᾶν ἔρχεται ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ ἡ περιπόθητος εὐδαιμονία· ὥστε ἐπῆλθε καὶ ἡ ἀναμενομένη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μαξίμος ἠδυνήθη τέλος ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τοῦ ἀρχαίου μεγάρου καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς αἰθούσας του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

## Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΤΩΝΗ

Διήγημα πρωτότυπον.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ἦτο ἄνθρωπος ἀγαθός, ἡλικίας τεσσαράκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν καὶ τὸ ἐπάγγελμα διδάσκαλος. Ἡ μεγάλη του ἀδυναμία ἦτο γεῦμα καλὸν καὶ ἀναπαυτικὴ κλίνη. Πᾶσα ὠραία γυνή, ἣν συνήντα εἰς τὸν τακτικὸν μέχρι Μουνοχίας περιπάτον του, διήγειρε τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ.

Ἡγάπα τὸ ὠραῖον φύλον, ἀλλ' οὐδέποτε ἤλθεν εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ, διότι κατείχετο ὑπὸ δειλίας τινὸς ἀνεξηγήτου.

— Ἡ ὠραία γυνή, ἔλεγεν, εἶνε ὡς τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ὀσφραίνεται καὶ μακρόθεν.

Ἐφοβεῖτο ἴσως τὰς ἀκάνθας του!

Εἰν' ἄληθές ὅτι τὸ ἐξωτερικόν του, μειδιάμα εἰρωνεῖας καὶ οἴκτου μάλλον ἢ συμπαθείας ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ. Ἡ περιβολὴ του πολὺ συνετέλει εἰς τοῦτο. Καὶ δὲν ἦτο μὲν ρυπαρός, ὡς πολλοὶ τῶν συναδέλφων του, ἀλλ' αἱ εὐρεῖαι περισκελίδες, τὸ μακρὸν ἐπανωφόριόν του, ἀμαυροῦ χρώματος, καὶ ὁ γιγάντιος φαίχρους πῖλος του, μέχρι τῶν ὠτων κατερχόμενος, παρουσίαζον εἰκόνα, ἥτις ἀδύνατον ἦτο νὰ προσελκύσῃ τὸ εὐμενὲς βλέμμα, οὐχὶ πλέον ὠραίας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀσχήμου γυναικός.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης, μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον οὐδέποτε ἐπέζητησε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, καίτοι συχνάκις προέτρεπεν εἰς τοῦτο τοὺς ἀγάμους ἐκ τῶν εὐκρίθμων φίλων του. Εἰς δὲ τοὺς προτρέποντας αὐτὸν ἀπεκρίνετο ἄείποτε μετὰ μειδιάματος:

— Θὰ ἔλθῃ καὶ 'μένα ἡ σειρά μου.

Ἐβαλλε βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ διελογίζετο μετριοπαθῶς:

— Ποία εἶν' ἐκείνη ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἐμὲ τὸν ἀσχημάνθρωπον; Μήπως ἐγύρισε ποτὲ καμμιὰ νὰ με ἰδῇ;...

Ἦτο μὴν Ἀπρίλιος καὶ ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἐμέτρα διὰ τοῦ βραχυσκελοῦς διαβήτου τῶν κνημῶν του τὴν ἀπὸ Μουνοχίας εἰς Φάληρον ἀγούσαν. Ἐλαφρὰ ποντίας αὐρὰ ἀνερρίπιζε τοὺς κροσσούς τοῦ θερινοῦ σαλίου του, οἱ δὲ ῥῶθωνές του διεστέλλοντο εἰσπνέοντες τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδιδομένην ὁσμὴν τοῦ ἰωδίου.

Φαιδρὸν ζεύγος ἀλληλοκρατουμένων νεανίδων διήλθε πλησίον, πολὺ πλησίον του καὶ ἀπομακρυνθὲν μετὰ τινος σπουδῆς ἤρξατο καγχαζόν.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ὑπέθεσεν ὅτι δι' αὐτὸν ἐγέλων.

Εἶχεν ἄδικον.

Ἐπὶ τῆς πλατείας λεωφόρου κατήρχετο, συρόμενον ὑπὸ ζεύγους εὐρώστων μελανῶν ἵππων, ὄχημα πολυτελές, ἐν ᾧ κυρία τις, νωχελῶς ἐξηπλωμένη, ἐθεῖτο τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ὀπισθεν τῶν ὁρέων τῆς Σαλαμίνας δύνοντος ἡλίου. Ἐκ τύχης ἔρριψεν αὕτη ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου διαβάτου βλέμμα ἀδιάφορον, ἀλλ' ὅπερ ἀπέσυρεν αὐθωρεὶ καὶ ἐγένετο ἀφανὴς εἰς τὴν καμπὴν τῆς λεωφόρου.

Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ἤδη καὶ ὁ κύρ-Ἀντώνης προχωρήσας ἐσκέπτετο νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὸν περίπατόν του, ὅτε βλέπει μακρόθεν κυρίαν τινὰ μόνην, βραδέως περιπατοῦσαν καί, ὡς φαίνεται, εὐρίσκουσαν ἡδονὴν εἰς τὸν κατὰ μόνας, παρὰ τὸ φλοισβίζον κύμα, περίπατον τοῦτον.

— Ἄς προχωρήσω ἀκόμη ὀλίγον, διελογίσθη καὶ ἀδιόρωγος κινῶν τὴν ράβδον του, προῦχώρησε βήματά τινα.

Ἄλλ' αἴφνης, ἡ ἔμφυτος αὐτῷ συστολὴ ὑπερίσχυσε τοῦ στιγμιαίου θάρρους του καὶ ἐξ ἀποστάσεως τριάκοντα βημάτων ἔκαμε μεταβολὴν τοσοῦτον ἀδεξιῶς, ὥστε κατέρριψε τὴν ράβδον του, ἥτις περιεπλήχθη μετὰ τῶν κνημῶν του. Καταπόρφυρος ἐκ συστολῆς ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἀντιστρόφως.

Ἄλλ' ὦ τῆς ἐκπλήξεως!

Εἰς τὰ ὦτά του ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τῆς ἐρχομένης γυναικός, γλυκεῖα, διαυγής, ἀργυρόσηχος, καλοῦσα αὐτὸν ὀνομαστί.

Ἰδύνατο νὰ μὴ στραφῇ;

Ἐστράφη.

Ἦ κυρία, καίτοι μακρὰν ἔτι εὐρισκομένη, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα χάριεν, ἐμειδίασε καὶ ἐν ἀκαρεὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐκφράζον διασταγμὸν τινα.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης, ὑπὸ τὴν μάγον γοητεῖαν τοῦ ἀκαριαίου, ἀλλὰ μειδιῶντος καὶ εὐμενοῦς βλέμματος ἐκείνου διατελῶν, ἐκαρφώθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν θέσιν του. Μυρίαὶ σκέψεις ἀπησχόλουν τὸν ἐγκέφαλόν του.

— Ποία νὰ εἴνε; τί με θέλει; διελογίζετο, καὶ παρήγορος μειδιῶσα ἐλπίς διέλαμψεν ἐν αὐτῷ. Μοί φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ἵδω καὶ ἄλλοτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἐσκέφθη, ἀλλ' εἴνε δυνατόν νὰ συνενκίνησα ἐγὼ ποτὲ καρδίαν γυναικός; Ἦ πατήθην ἴσως, προσέθετο μετὰ μικρὸν καὶ προυχώρησε.

— Καλὲ τί ἀκαταδεξία! ἐπανέλαβε καὶ αὖτις ἡ γυνὴ χαριέντως.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ἐστράφη καὶ δευτερον.

Ἦ ἄγνωστος εἶχεν ἤδη πλησιάζει.

Ὁ φίλος μας παρετήρησεν εὐσωμον γυναικα μελανεῖμονα, νεαρὰν ἔτι, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὁποίας ἀντηνακλῶντο αἱ ὕσταται ἀνταύγειαι τοῦ λυκαυγούς.

— Τί με θέλετε, κυρία; ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόφερεν ὁ κύρ-Ἀντώνης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν...

Ὅταν συνήλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἡ μελανεῖμων γυνή, ρίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ τελευταῖον βλέμμα καὶ μειδιάμα, ἔκαμπε ταχυποροῦσα γωνίαν τινὰ παρακειμένης οἰκίας.

Μυχίον τι αἰσθημα καὶ ἀνάκτησις θάρρους, πρόσθεσις καὶ περιέργειά τις, ὑπηγόρευσαν αὐτῷ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῆς ἀγνώστου. Ὅθεν, λαβὼν τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως καταστῇ ἀφανής, διηυθύνθη κατόπιν τῆς ὥραιας ἐκείνης, τὸ βλέμμα τῆς ὁποίας τοσοῦτον σάλον διήγειρεν εἰς τὸ στήθος του.

Τὸ ἐπελθὼν σκότος ἐβόηθει τοὺς σκοπούς του καὶ προεφύλασεν αὐτόν.

Ἦναγκάσθη νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα, προσκόπτων εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χαλίκια, διότι ἡ καταδιωκομένη, χωρὶς βεβαίως νὰ μαντεύῃ ὅτι ἀκολουθεῖται ὑπὸ κατὰσκόπου, ἐτάχυνε τὴν πορείαν τῆς.

— Θὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ, διελογίζετο ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος, καὶ ἂν εἴνε ἀνύπανδρος ἢ καὶ χήρα ἔστω, θὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον. Εἴνε ἡ μόνη γυνή, ἥτις με συνεκίνησε τοσοῦτον, εἴνε ἡ μόνη γυνή, ἥτις με ἠτένισε τοσοῦτον εὐμενῶς! Ἰσως δὲ διὰ τοῦ τρόπου τῆς τοῦτο ἐπιδιώκει τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην μου, ἴσως...

Ἦ τελευταία αὕτη σκέψις λίαν ἐκολάκευσεν αὐτόν.

Διήλθον διαφόρους ὁδούς.

Ἦ ἄγνωστος προεπορεύετο κατὰ ἑκάτον ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα βήματα.

Διὸ ἐνόμισεν ὁ διδάσκαλος ὅτι ἐστράφη καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, ὡς ἐκ τούτου ἐπέσπευδεν ἔτι μάλλον τὸ βῆμα.

Παρὰ φανὸν τινα ἀεριοφωτός, ἡ μελανεῖμων κυρία ἔσθη καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν μονορόφου οἰκίας καλοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ἔσθη ὡσαύτως ὀπισθεν τῆς γωνίας τοῦ τετραγώνου, καὶ ὅτε ἤκουσε κλειομένην τὴν θύραν, ἐν ἣ εἰσῆλθεν ἡ ἄγνωστος, ἐξεκίνησε μετὰ παλλομένην καρδίαν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἐπλησίασε.

Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλειστά, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ὑλοπλαίσια.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπῆρχε φῶς.

Ὁ κύρ-Ἀντώνης διήλθεν ἀφοψητὴ καὶ δὲν ἀνέτεχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα, διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν παραθύρων ἔστω, ν' ἀκούσῃ ἄπαξ ἔτι τὴν τοσοῦτον ἡδέως πλήξασαν τὰ ὦτά του φωνήν. Ἄλλ' ὦ τῆς κακοδαίμονιάς τοῦ καλοῦ διδασκάλου! Ἀντὶ τῆς γλυκεῖας φωνῆς, ἣν ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ, γέλωτες ὁμαδὸν ἀντήχησαν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἠκούσθη τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τῆς ἀγνώστου κυρίας:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ τὸν πάρω γιὰ τὸν Ἀντώνη μας!...

Ὁ κύρ-Ἀντώνης ἐν πλήρει ἀπογοητεύσει, ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ οἶκμά του ἀγούσαν...

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 40.

# La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασίων, παιδῶν, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὁθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν υποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κττ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10  
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδόσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνες: συρμῶν χρωματισμένas κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20  
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

## ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποτέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἑκάστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.